

Diplomová práce si klade otázku po roli krásy v Platónově filosofii. Za tím účelem se v první kapitole snaží získat vhodnou interpretační perspektivu k Platónovým dialogům. Jelikož dialogy čte na základě podobenství o jeskyni jednotně, dospívá k tomu, že je lze rozčlenit do tří strukturně rozdílných skupin s různými cíli – elenktické, anabatické a katabatické. Druhá kapitola analyzuje dialog Hippiás Větší, v němž sleduje ontologické implikace jeho negativních výsledků, stejně jako si všímá poukazů k pojmům, v jejichž souvislosti bude Platón svou koncepcí krásy budovat. Následně analyzuje dialog Faidón a snaží se jeho pomocí rekonstruovat základy teorie idejí, mezi něž krása spadá. Třetí kapitola analyzuje problematiku krásy v dialozích Symposion a Faidros detailněji, tzn. v souvislosti s láskou, dobrem, blažeností, plozením, duší a řečí. Krása je určena jakožto zářící jakoby idea, tak ve své tělesné formě, a erós se tak může mýlit ve zdroji svého podráždění. Erótický pohyb duše je však především pochopen jako partnerský. Sjednocuje trojčlennou duši, různé duše, včetně božských, a do jisté míry také duše a rovinu tělesnosti. Tyto analýzy tak odhalují krásu jakožto zároveň příčinu i účinek hyperbolického pohybu duše, tedy jako svorník Platónova univerza, neboť spojuje dokonce i ideje se samotným dobrem. Tyto závěry také proměňují interpretační východiska přístupu k Platónovi, neboť je anabatickému a katabatickému pohybu nutno rozumět jako současným, tj. jakožto růstu.